

Głódówka, 19 marca 2012 r.

Szanowny Pan
Senator Piotr Zientarski

Przewodniczący Komisji Ustawodawczej Senatu RP

Szanowny Panie Przewodniczący,

Odpowiadając na pismo z dnia 29 lutego 2012 r. (znak: BPS/KU-034/57/18/12),
pragnę stwierdzić co następuje:

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku SK 9/08 z 19 maja 2011 r. stwierdził, że art. 47 ust. 1 ustawy z 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości określał szczególną i samoistną podstawę materialną wywłaszczenia na gruncie tej ustawy, które mogło dokonać się bądź w formie „imperatywnej”, tzn. decyzji organu państwowego, bądź w formie dobrowolnej umowy, na podstawie art. 6 tejże ustawy. Art. 6 ustawy nakazywał ubiegającemu się o wywłaszczenie podjąć w pierwszej kolejności działania zmierzające do dobrowolnego odstąpienia nieruchomości przez właściciela, a dopiero w wypadku ich bezskuteczności wydać stosowną decyzję.

W większości decyzji, na podstawie których w oparciu o powyższą ustawę wywłaszczano grunty tatrzańskie, brak jest wskazania art. 6 ustawy, jako podstawy wywłaszczenia. Tymczasem, według posiadanych przeze mnie informacji, umowne wywłaszczenia miały miejsce, z tym że do zawierania „umów” dochodziło pod wpływem nacisków i gróźb przymusowego wywłaszczenia w wypadku nie dojścia umowy do skutku.

Trafnie zatem Trybunał Konstytucyjny wskazał w powyższym wyroku na potrzebę interwencji ustawodawcy poprzez wprowadzenie do treści art. 216 ustawy o gospodarce nieruchomościami art. 47 ust. 1 ustawy z 12 marca 1958, tak aby również osoby, co do których wywłaszczenie nastąpiło w formie dobrowolnej umowy mogły domagać się zwrotu wywłaszczonej nieruchomości, gdy stała się ona zbędna na cel określony w wywłaszczeniu.

STOWARZYSZENIE
WŁAŚCICIELÓW NIEMIECZAN
W POLSCE
PRZEWODNICZĄCY
z up. Zarządu
Zofia Stachowiak Brygas
Zofia Stachowiak Brygas